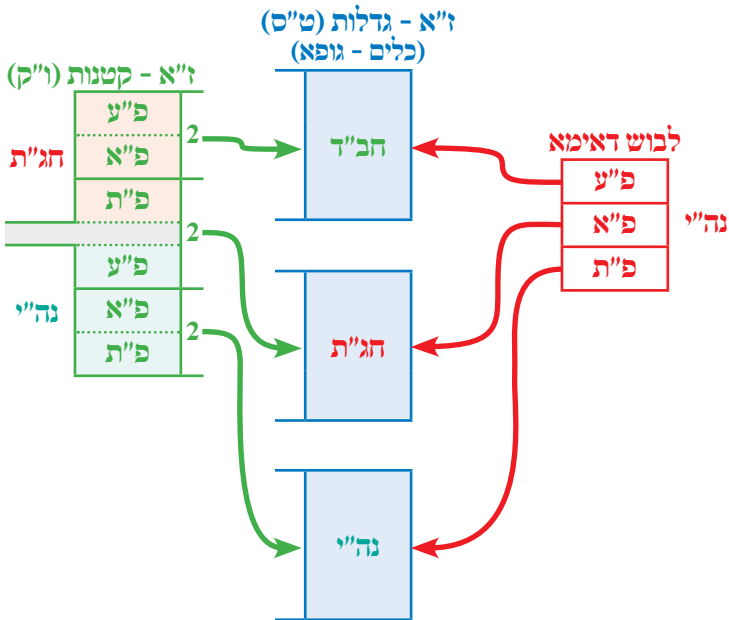

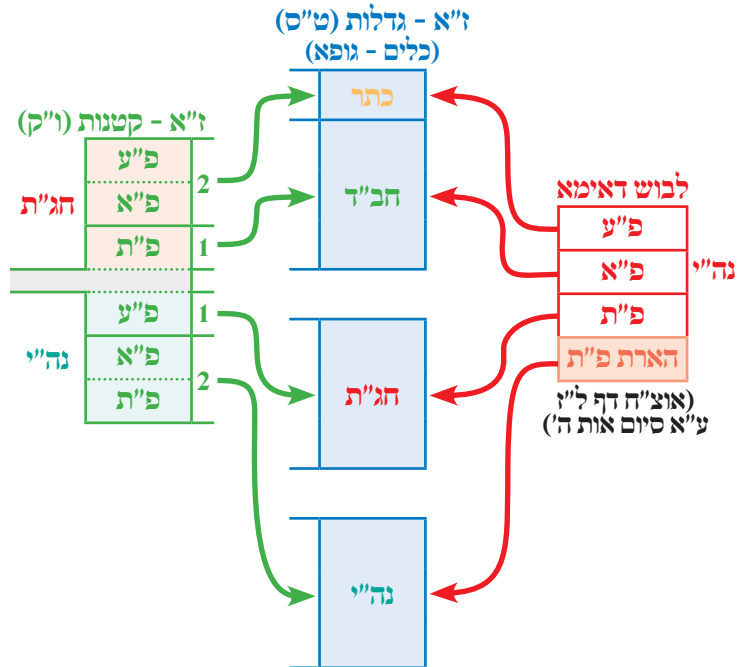
סדר הגדלת הפרקין

מקורות
שע"ר ח"ב שאלה ק"ג, ק"ד.
אוצ"ח דף ל"ו ע"ד אות ה'.
באתי לגני ח"ב דף צ"ב.
חסדי דוד אות ו'.
צדק ושלום דף ט"ו ע"א ד"ה וערכים.

2-2-2
לפי הפשט

2-1-1-2
לפי דרוש הדעת

ק"ש (ו"ק) (א' - שע"ר)	מוחין (י"ב פרצופ')	מוחין (נשמה)	כלים (ט"ס) (גופא)	לבוש נה"י דאימא	2-1-1-2	כלים דז"א (ו"ק): חג"ת	2-2-2	לבוש נה"י דאימא	כלים (ט"ס) (גופא)	ק"ש (ו"ק) (ב' - דב"ש)
חג"ת	עתיק ונוק' אריך ונוק' (שורשי המוחין)	חב"ד דנשמה (חז"ב ודעת עליון)	כתר דגופא	פ"ע	2	פ"ע ① פ"א ②	2	פ"ע	חב"ד	חג"ת
נה"י	או"א ישסו"ת (חב"ד)	חג"ת דנשמה (תרין עטרין דעת תחתון)	חב"ד דגופא	פ"א	1	פ"ת ③				
						נה"י	2	פ"א	חג"ת	נה"י
האר"ת נה"י	זו"ן	נה"י דנשמה	חג"ת דגופא	פ"ת	1	פ"ע ④				
יעו"ר		האר"ת נה"י דנשמה	נה"י דגופא	האר"ת פ"ת	2	פ"א ⑤ פ"ת ⑥	2	פ"ת	נה"י	האר"ת נה"י

בדבור נסתפק לו בדרוש הדעת, שערי רחמים ח"ב אות ק"ג, תשובה, וז"ל (מביא דב"ש):

ק"ש (א): אם כן, עתה בק"ש שאין נכנסים רק הו"ק דגדלות, נוכל לומר שבאים במקום חב"ד וחג"ת. דהיינו חג"ת דמוחין נכנסים בפ"ת דחג"ת ③,

ונשארו פ"ע דנה"י ④ שעלו בחג"ת בלי מוחין.

ואפשר שבתב"ת "ה' אלהיכם אמת", אנו ממשיכים הארה לפרקין אלו שהם למעלה ④.

ק"ש (ב): או אפשר דאלו הו"ק דגדלות, נכנסו החג"ת בתרין פרקין עליונים דחג"ת ① ②, והנה"י בפרק תחתון דחג"ת ③ ובפרק עליון דנה"י ④.

ובתב"ת "ה' אלהיכם אמת", הוא הארה לתרין פרקין תחתונים דנה"י ⑤ ⑥. (דב"ש)

להעלות פנימיות (אמית/חיצונית) חח"ן דחב"ד דאצילות שהוא פרצוף עתיק דכורא, להלביש [פנימיות עצמו שעלה] לחיצונית חח"ן דנהי"ם דעקודים.

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמַלְמִיד לְאַנּוֹשׁ בִּינָה, וְחַנּוּן מֵאַתָּךְ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְאֹהֲדוֹנֵהי

[צ:] פנימיות דפנימיות

להמשיך הוי"ה דפתח מז"ת ואהי"ה דפתח מג"ר דחכמה דאו"פ דפנים דחכמה דכתר דז"א דרך פיו דז"א, וליתנו בנשיקה לפיה דנוק' דניקוד הנו'. אור פנימי ואור מקיף לי"ם דחכמה שלה
או"פ ואו"מ מחכמה דז"א (O)

אֱהִיָּה או"מ מג"ר דז"א
יְהוָה או"פ מז"ת דז"א

מ"ם דחכמה דז"א
יִוד הִי וְאוֹ הָא
יִהּ יְהוּ יְהוּה
יִוד הָא וְאוֹ הָא

אור פנימי ואור מקיף [לחכמה דנוק']

אֱהִיָּה או"מ
יְהוָה או"פ

לג' כלי חכמה דנוק'
יִוד הָא וּוֹ הָה
יִוד, יִוד הָא, יִוד הָא וּוֹ, יִוד הָא וּוֹ הָה
יִהּ, יְהוּ, יְהוּה

להמשיך יה"ו דאלפין העולה כו"ו והם חב"ד, לה' אחרונה, לתקן ולהאיר דעת דנוק'
יִוד הָא וְאוֹ [גי'] כוּוֹ הָא

ג' כלי דעת דנוק'
יִוד הָא וּוֹ הָה

יִוד, יִוד הָה, יִוד הָה וּוֹ, יִוד הָה וּוֹ הָה
יִוד, יִוד הָא, יִוד הָא וְאוֹ, יִוד הָא וְאוֹ הָא

חוֹנֵן דַּעַת:

יר"מ שיושפע לי מושם יה"ו דאלפין חכמה בינה ודעת להבין רזי התורה

○ עי' טוב שם דף נ"א ע"ב אות ב', בענין כפל השמות, זה לא מצד או"א אלא מצד חיבוקים ונשיקין, צריך לעשות י"ם בכלום. בג' ברכות א' עשינו חב"ד דחיבוקים, לכן באמצעות צריך לעשות רק חב"ד דנשיקין, אבל בז"ת צריך לעשות גם דחיבוקים וגם דנשיקין. לכן זה כפול.

א. א"ה כ"כ בסידור הקצר אבל בסידור הארוך לא כתוב שם שהיא בפנימיות דחיצונית ולא ידעתי מה הוא הטעם ועיין בס' עלי נהר די"ז ע"א אות נ"ב מ"ש ע"ז ע"ש.

ב. עיין ש' כ"ט ש' הנסירה פ"א מ"ק.

(א) פנימיות דחיצונית (מפרק לספירה)
(ב) להמשיך הארה ממוח חכמה דז"א לכלי חכמה. ומחכמה לפ"א דנצח דאימא ולהמשיך הארת שלשתם לחסד דז"א ומשם למטה להוציא נצח חדש לז"א
אֱהִיָּה
יְהוָה
לג' כלי חכמה דז"א
יִוד הִי וְאוֹ הָא
יִהּ יְהוּ יְהוּה
יִוד הָא וְאוֹ הָא
ומשם לפ"א דנצח דאימא
אַלְף הִי יִוד הִי
ומשם לחסד דז"א
ג' כלי חסד דז"א
א, אֵל, אֵלֹו, אֱלֹוה
אֱלֹוה
אַלְף לְמַד
ומשם לנצח להוציא נצח חדש לז"א
ג' כלי נצח דז"א
יְהוּה
צִצְצֵי צִבְצִי
צִבְצִי

להעלות פנימיות (אמית/חיצונית) בג"ה דחב"ד דאצילות והוא נוק' דעתיק, [צ.א.] להלביש [פנימיות עצמו שעלה] לחיצונית בג"ה דנהי"ם דעקודים

הַשְׁיִיבֵנוּ אֲבֵינֵנוּ יְהוָה חֶסֶד דְּבִינָה לְתוֹרָתְךָ, וְקָרַבֵּנוּ מִלְּפָנֶינוּ לְעִבּוֹדְתְךָ, וְהִלְזִיקֵנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ.

יהי רצון מלפניך יְהוָה אלהינו ואלהי אבותינו שתחתור חתירה מתחת כסא כבודך ותקבל בתשובה את פב"פ כי ימיןך פשוטה לקבל שבים.

לְקַשֵּׁר הַחֶסֶד שֶׁהוּא הוּי"ה דְּסֻגּוֹל הַנֶּקֶץ יְמִין	עִם הַבִּינָה שֶׁהִיא הוּי"ה דְּצִירֵי הַנֶּקֶץ תְּשׁוּבָה
חֶסֶד דְּבִינָה	בִּינָה דְּבִינָה
יְהוָה	יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה

וּתְפִשׁוּט הַבִּינָה אֶת יַד יְמִינָה שֶׁהוּא הוּי"ה דְּסֻגּוֹל	לְקַבֵּלוֹ בְּתַשׁוּבָה הַנֶּקֶץ בִּינָה שֶׁהוּא הוּי"ה דְּצִירֵי
פְּשִׁיטַת יַד יְמִין	תְּשׁוּבָה
יְהוָה	יְהוָה

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְאֵהֲדוּתֵנוּ

פנימיות דחיצונית (מפרק לספירה)
להמשיך הארה ממוח בינה דז"א לכלי בינה. ומבינה הנז' לפ"א דהוד דאימא. ולהמשיך הארת שלשתם לגבורה דז"א. ומשם למטה להוציא הוד חדש לז"א

הארה מבינה דז"א

אֵהִיָּה
יְהוָה

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא

אלף הא יוד הא
אֵהִיָּה

ומבינה דז"א לפ"א דהוד דאימא

אלף הא יוד הא

והארת שלשתם לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה

אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

יְהוָה

ומשם להוציא הוד חדש לג' כלי הוד דז"א

אֵדֵנִי

א צבאו צבאות
אות

פנימיות דפנימיות

להמשיך אור עם הוּי"ה דצירי מז"ת, ואהי"ה דצירי מג"ר, מבינה דאו"פ דפנים דחכמה דכתר. וליתנו בנשיקה לפיה דנוק' דניקוד הנז'

או"פ ואו"מ דבינה דז"א

אֵהִיָּה
יְהוָה
או"מ מג"ר דז"א
או"פ מז"ת דז"א

מ"ס כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף הא יוד הא
אלף הא יוד הא
אֵהִיָּה

אור פנימי ואור מקיף [לבינה דנוק']

אֵהִיָּה

יְהוָה
או"מ
או"פ

לג' כלי בינה דנוק'
אלף הה יוד הה
אֵהִיָּה

א, אה, אהי, אהיה

הַרּוּצָה בְּתַשׁוּבָה:

להעלות פנימיות (אמית/חיצונית) דת"י דחב"ד דאצילות והוא א"א ונוק',
להלביש [פנימיות עצמם שעלה] לחיצונית דת"י דנהי"ם דעקודים. [צא:]

גם להעלות פנימיות (שהוא חיצונית) חח"ן דחג"ת דאצילות והוא אבא עילאה,
להלביש פנימיות עצמו שעלה לחיצונית חח"ן דחב"ד דאצילות.

סֶלַח לָנוּ אֱבִי־נוֹ כִּי חָטָאנוּ, מִחוּל « לָנוּ מִלְכָּנוּ כִּי פָשַׁעְנוּ,
כִּי אֵל טוֹב וְסֶלַח אַתָּה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָהּדוֹנָה

פנימיות דחיצונית (מפרק לספירה)
להמשיך הארה ממוח הדעת דז"א, לכלי
הדעת דז"א. ומדעת הנז', לפ"א דיסוד
דאימא. ולהמשיך הארת שלשתם, לת"ת
דז"א. ומשם למטה להוציא יסוד חדש דז"א

הארה מדעת דז"א
אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
לג' כלי דעת דז"א
יִוד הִי וְיִו הִי
יִוד הִי וְאוּ הִי
יִוד הִה וּו הִה

[ומדעת דז"א] לפ"א דיסוד דאימא

אֱלֹף הִה יִוד הִה

והארת שלשתם לג' כלי תפארת דז"א

יִוד הֵא וְאוּ הֵא

יִה יְהוּ יְהוּה

יְהוָה

ומשם להוציא יסוד חדש דז"א

ג' כלי יסוד דז"א

יְאֵהדוֹנָה

שִׁינְךָ, שִׁינְךָ דִלְתָּ, שִׁינְךָ דִלְתָּ יִוד

שִׁינְךָ דִלְתָּ יִוד

פנימיות דפנימיות

להמשיך אור עם הוי"ה דמוצאה ואהי"ה
דמוצאה, מזו"ת וג"ר דדעת דאו"פ דפנים
דחכמה דכתר דז"א דרך פיו. וליתנו בנשיקה
לפיה דנוק' דניקוד הנז'

או"פ ואו"מ די"ס דדעת דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה או"מ מג"ר
יְהוָה יְהוָה או"פ מזו"ת

מז"ס דדעת דז"א

יִוד הִי וְיִו הִי

יִוד הִי וְאוּ הִי

יִוד הִה וּו הִה

או"פ ואו"מ לי"ס דדעת דנוק'

אֱהִיָּה אֱהִיָּה או"מ
יְהוָה יְהוָה או"פ

לג' כלי דעת דנוק'

יִוד הִה וּו הִה

יִוד, יִוד הִה, יִוד הֵא וּו, יִוד הִה וּו הִה

יִוד, יִוד הֵא, יִוד הֵא וְאוּ, יִוד הֵא וְאוּ הֵא

[צט:]

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. תַּחֲפֹץ בָּנוּ וְתַרְצֵנוּ וְתַלְוֶנָּה עֵינֵינוּ בְּשׂוֹבֶךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים:

¹ בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
אֱהִינָה אֱהִינָה
אֱהִינָה אֱהִינָה
אֱהִינָה אֱהִינָה

[ק:]

א להמשיך הארה מוח"ן דנצח דא"פ א"א פ"א דנצח דז"א
שעלה לחסד דז"א, ומהמוחין והנרנח"י שבנצח הנז' לתרין פרקין תתאין דנצח דז"א

אֱהִינָה אֱהִינָה
אֱהִינָה אֱהִינָה
אֱהִינָה אֱהִינָה
אֱהִינָה אֱהִינָה

ג' כלי נצח דז"א

יְהוָה

צַב צַב צַב

צַב

1. עיין שעה"כ דף ל"ז סע"א, ד"ה רצה. יכוין בשם בם, שם אל בחילוף א"ל ב"ם, מדין חסד אל, כנו' בזהר פרשת פיקודי. עי' גם שעה"כ דף ל"ו ע"א, תחילת דרוש ו'. עי' גם פא"ה ח"ב דף שנה"ע"ב. א. לעיין באתי לגני ח"א דף צ"ט ע"ב, אות י"א. כוונה זו שייכת לפנימיות דחיצוניות, מפרשים אחרים סוברים שזה שייך לפנימיות דפנימיות, כשיטת רוב הסידורים. לכן שמנו במסגרת.

עיין בנה"ש דל"ו ע"ג וז"ל: ונלע"ד להבין במה שנתבאר בשער מיעוט הירח כי אחר החרבן בית ראשון לא נתפשטו נה"י דאימא רק עד הנה"י דז"א הראשונים שעלו לחג"ת. נמצא שצריך לכוין בשלש ברכות אלו להמשיך הארה מנה"י דאימא שבנה"י הראשונים דז"א שעלו לחג"ת, להמשיך הארה הנז', לנה"י שלו האחרונים, ומשם לחב"ד עכ"ל. תחילה צ"ל ז"ש כי אחר החרבן בית ראשון וכו' אמור מעתה אינו אלא בית שני, וא"כ איך כתב מו"ר הרש"ש ז"ל כי אחר החרבן בית ראשון נמצא וכו'. אמנם יובן זה ממ"ש הרב ז"ל בשער ל"ז פ"ד וז"ל: אמנם הזווג הג' שהוא זווג פכ"פ מהחזה ולמטה, זה לא היה וכו' רק בזמן בית שני, והוא אשר אנו עושים עתה ע"י תפלתנו בימי החול, אחר החרבן עכ"ל. א"כ נמצינו למדין כי בעת התפלה הוא בזמן בנין בית שני. אמור מעתה כי מו"ר הרש"ש ז"ל מדבר כאן בזמן התפלה שהוא דוגמת בנין בית שני דוקא ולא בית ראשון. ולכן מטעם האמור נקט בדבריו אחר חרבן בית ראשון וכו' נמצא וכו'. אמנם זה נשאר לנו להבין מ"ש כי אחר החרבן לא נתפשטו נה"י דאימא רק עד הנה"י דז"א הראשונים (שעלו לחג"ת), וזה אינו מבואר מן הסידור שהרי לעיל בכוונת העמידה במלת הגדול כתוב וז"ל: יכוין לדחות החסד דמוחין דאימא ל"ר"ל שהוא פרק אמצעי דנצח דאימא לחסד דז"א, ונצח ל"ר"ל שהוא פרק תחתון דנצח דאימא לנצח דז"א עכ"ל. וכעד"ז במלת הגבור והנורא שהם בספירות גבורה והוד ותפארת ויסוד דז"א, וכן גם כן בכריעות שניות וזקיפות שניות של העמידה דחו"ב וחו"ג דכתר, לא מבואר שם בדחיות ההם של הנה"י דאימא תוך נה"י דז"א אם הם בנה"י הראשונים דז"א או ג"כ מתפשטים בנה"י האחרונים. אמנם מעתה כפי דברי רבינו הרש"ש ז"ל, נמצא שצריך לכוין כי הנה"י ההם ר"ל נה"י דז"א הראשונים (שעלו לחג"ת) ולא האחרונים (החדשים). אבל ז"ש בקצת סידורים בכוונת הגדול וז"ל: יכוין לעלות פרק עליון דנצח דז"א עם פרק תחתון דחסד דז"א לחברם עם פרק אמצעי דנצח דאימא, ועי"כ נעשה ספירת החסד דז"א מג' פרקין, וכן יכוין לעלות ב' פרקין תחתונים דנצח דז"א, לחברם עם פרק תחתון דנצח דאימא, ועי"כ נעשה ספירת הנצח דז"א מג' פרקין עכ"ל. וכן גם כן כתוב כל התחלקות הפרקין דכל הי"ס דז"א כ"ז צ"ל כי איך יוכשר בדברי מו"ר הרש"ש ז"ל. ואני הצעיר לא זכיתי להבין

ולחמשיך הארה הנז' לחח"ן דא"פ <או"א> דפנים דניקוד הנז' דנוק'

אָהִיָּה אָהִיָּה או"מ

יְהוָה יְהוָה או"פ

ג' כלי חכמה דנוק'

יִוְדָה יִוְדָה וּוְיִוְדָה
יִוְדָה יִוְדָה וּוְיִוְדָה וּוְיִוְדָה
יִוְדָה יִוְדָה וּוְיִוְדָה וּוְיִוְדָה

ג' כלי חסד דנוק'

אַלְף לַמִּדָּה
אַלְף, אַלְף לַמִּדָּה
אַלְף

ג' כלי נצח דנוק'

אַל
א, אַל
בם

הַמִּצְוָה הַזֹּאת לְעִוְוִן:

להמשך מהעמוד הקודם פשר הכוונה הזאת, לידע מה יעשה ישראל, אם אמור יאמר כי שוב ואל תעשה עדיף, והוא זה שלא לכון בהתחלקות הפרקין הנז' כלל וולכן סידרתי ההתחלקות הפרקין ההם דכל הי"ס דז"א למטה, מטעם האמור ועוד מכמה טעמים ואין כאן מקום ביאורם או חיובא רמיא וצ"ע. שור"מ"ש הרב תורת חכם בדף מ"א ע"א בד"ה ומעתה יעוויש"ב. ועוד לאלוה מילין אבל אין להאריך במקום שאמרו לקצר ולא נצרכה רק אלא לעורר את המעיין. וא"ש את"מ. יא"ה

עוד באותו ענין של הארה מנה"י דאימא לשבנה"י דז"א, דרך נה"י דז"א, לנזק'. ע"י שעה"כ דרוש ו', דף ל"ז ע"א, ד"ה רצה, וכן בתחילת הדרוש, דף ל"ו ע"א. ע"ח ח"ב דף נ"ז אע"א לשורה 12. שע"ר ח"ב, ש' קמ"ט, ש' ק"ן. סידור ח"ב דף צ"ט ע"ב, שיטת ההגדלה לפי 2-2, לעומת שעה"כ, שם מדובר באופן כללי נה"י חדשים).

כפי שמבואר מע"ח, ומההגהה כאן עפ"י הרש"ש, ביום חול אחר החורבן הראשון, נה"י דאימא מתלבש בז"א רק עד החג"ת שלו. לכן עושים כאן הארה לפ"ע דנה"י דז"א לשנעשה חג"ת דז"א. עפ"י שעה"כ, ומשם מומשיכים הארה לנה"י החדשים של ז"א לבגובה נה"י, ומשם לנזק'. לעומת זאת בשבת, נה"י דאימא מגיע עד סיום קומת ז"א לשהרי אין דין חורבן בשבת, בנה"י החדשים דז"א, ואז צריך רק הארה מנה"י דאימא, לנה"י החדשים דז"א, ומשם לנזק'. כך שיטת השד"ה, למרות שלא כל הסידורים עשו כך, ויש לדלג על שלב ההמשכה לנה"י הראשונים לשעלו לחג"ת. ושוב, יש להדגיש שהרש"ש לא סידר כפשט שעה"כ נה"י ראשונים עלו לחג"ת ועשינו נה"י חדשים, אלא לפי הגדלת הפירקין (2-2).

מנחת ערב שבת קודש

יכוין לזקוף ולהעלות כחב"ד דעשיה עם כל העשיה ליצירה ע"י יו"ד ה' דב"ן הנזכר.
גם יכוין להמשיך שפע והארה משם ב"ן יו"ד ה' ה' שהיא מלכות דאצילות והיא חיות של העשיה, לעולם העשיה.

ולהמשיך הארות הנז' לבג"ה דאו"פ פ' (או"א)
דפנים דנוק' דניקוד הנז'

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

ג' כלי בינה דנוק'

אֵלֶּף הָ הָ יוֹד הָ הָ
אֱהִיָּה

א, אה, אהי, אהיה

ג' כלי גבורה דנוק'

יְהוָה
אֱלֹהִים
אֶכְדָּטָם

ג' כלי הוד דנוק'

אֱלֹהִים
א, אל, אלה, אלהי, אלהים
בְּמוֹכָן

להמשיך הארה¹ מבג"ה דהוד דאו"פ פ' (או"א)
דפנים דתבונה המלוכשים בפ"א דהוד דז"א
שעלה לגבורה [דז"א], ומהמוחין והגרנח"י
שבהוד הנז' לתרין פרקין תתאין דהוד דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

ג' כלי הוד דז"א

אֲדָנִי

אֶצְבְּאוּ צְבֹאוֹת
אוֹת

הַטּוֹב שֶׁמֶךְ וְלֶךְ נָאֶה לְהוֹדוֹת: ס"ת כה"ת

1. היי"ן: בסידור הנדפס [דף ק"ח ע"א] עשו אהי"ה והוי"ה בניקוד קובוץ רק פעם אחת, וכאן הוספנו עוד אהי"ה והוי"ה כמ"ש בתיבת רצה ובשים שלום.

1

יאהדוֹנָה
אדון הכל
חיה הזה ויהיה

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹדוּ וְהוֹדוּ

ולחמשיך הארות הנז' לדת"י דאו"פ א"א
דפנים דנוק' דניקוד הנז'
חסדים דאו"א גבורות דאו"א
אוהויהו אוהויהו אוהויהו אוהויהו
יהויהו יהויהו יהויהו יהויהו

ג' כלי דעת דנוק'
יוד הה וו הה
יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא

ג' כלי תפארת דנוק'
אלף למד הי' יוד ממ
צבאות
השתפא

ג' כלי יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש, שד, שדי

להמשיך הארה מדת"י דיסוד דאו"פ א"א
דפנים דתבונה המלובשים בפ"א דיסוד
דז"א שעלה לתפארת דז"א, ומהמוחין
והגרנח"י שביסוד הנז' לתרין פרקין תתאין
דיסוד דז"א

חסדים דאו"א גבורות דאו"א
אוהויהו אוהויהו אוהויהו אוהויהו
יהויהו יהויהו יהויהו יהויהו

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדוֹנָה
שין, שין דלת, שין דלת יוד
שין דלת יוד

1. עי' שע"ר ח"ב ש' קנ"ו, כדי שנוכל לעשות יחוד נ"ר, היינו צריכים לבנות עכשיו את הנוק' של ג' השורשים האחרונים, שהרי בנינו רק את הנוק' של שורש החכמה. בפועל לא נכוין בזה, אלא רק במחשבה לזה נעשה מאליו.

וכו'. ואפי' שכאן בנה אב היות והנוק'
עומדת מחזה דו"א, איך תקבל מספי'
לספי' שאינם מכוונים זכ"ז. אלא שיורדת
הארה לכל פרק מפרקי הנה"י דו"א שכנגד
אותה הספי' דנוק' ומקבלת משם. וא"ש
את"ם.

י — שמע קולנו. הארה ממנו דאי' שבת"ת
דו"א לכתר דנוק'. ובסי' כ"י יש ב'
כונות. תחי' מבשת"ת לכתר דנוק', ואח"כ
עוד כונה ממנו דאי' עם נרנח"י דחי' לכתר
דנוק'. וכתב פת"ע ז"ל אות ה' שלא מצא
כונה זו הב' בדברי רז"ל ע"ש. והנראה
לכאור' שגירסתנו היא הנכונה והיא כונה
אחת. וכלפי שבלמינים כתב שכתר דנוק'
קיבל מכתר דו"א דרך הת"ת, כתב כאן
שההארה של עכשו היא מהמנו' של הת"ת
עצמו. ופשוט שהארה זו היא המשך למה
שקיבלה לג' קוין שלה, בג' ברכות שלפני
זה, מט"פ דנה"י דו"א, וכאן מבשת"ת
לכתר שכנגדם. ומ"ש ממנו דאי', אולי
כונתו דישסו"ת כיון שהוא או"פ דפני'
וא"ש את"ם. וק"ק שמצוייר רק אהי' והוי'
א' ולא ב'.

יא — ברצה. בג' ברכות אחרונות הארה מחת"ן
בג"ה דת"י דנה"י וכו' וכו'. נראה מש"ש
ז"ל דרו' ו' אות ג' שזה בפני' דחי' ע"ש.
וצריך להבין דבסי' כתוב מפ"א דנה"י
שעלו לחג"ת לבפ"ת שלהם, ומשם לג'
קוי הנוק'. וצריך היה להיות מנה"י
הישנים לנה"י החדשים, ומשם לג' קוי
הנוק'. ועי' בהגה' הגאון המדפיסים.

(צה, ב) ברכת למינים. ידוע שהכתר הנז'
כאן בברכה זו הוא כתר
דפני', בין בז"א בין בנוק'. כי הכתר דאחור'
נתקן בקונה הכל עי' פת"ע. וכו"ז ל ברפ"ו דשל"ד
ולהיות כי א"א לעולם שיתקן הכתר עד שנתקן
כל פר' לכן נתאחר חלק הד' מן החס' ע"כ.
וזהו כתר דאחור' שנכנס לו שליש החס' בד'
חלקים כמסודר בסי' עד למען שמו. וכו"ז ל

שהוא בש"ש לא מצינו כונה לברר וי"ל.
ועי' ש"ש דרו' ויעבור פ"ב אות כ"ב.

ב — למה הוצרך ב' מיני המשכות בנשיקין,
תחי' מספי' לספי' ואח"כ מכל פרק לספי'
א'. וכתב בנה"ש (דל"ב רע"ב) שהוא כנו'
בדרו' הנסירה דר"ה, וצריך לעיין שם
לעת מצוא.

ג — בנה"ש (דל"ב רע"א שהביא פת"ע ז"ל
דמ"ד ע"ג) כתב הנשיקין הם ב', א' מז"ת
וא' מג"ר, דכל ספי' מט"ס דו"א, לז"ת
וג"ר דכל ספי' מט"ס דנוק' עכ"ל. ומשמע
לכאור' שמהזז"ת לז"ת, ומהג"ר לג"ר. ובסי'
כ"י כתוב בממו' בכל ברכה להמשיך אור
הז"ת דכל ספי' דו"א, לאו"פ די"ס דכל
ספי' דנוק'. וכן או"מ מהג"ר דכל ספי'
דו"א לאו"מ די"ס דכל ספי' דנוק'.

ד — אתה חונן, יה"ו דאלפין לה' אחרונה.
לקו"ד נראה שהוא בפרטות הוי' זו דחכמה,
וכ"נ קצת משה"כ.

ה — מ"ש בסי' הנדפס בשורה אחת, לה' אחרונה
לתקן ולהאיר וכו', נראה שהוא טעות
דפוס, והוא ענין בפ"ע, לתקן ולהאיר
דעת דנוק'. אמנם לא ידעתי לע"ע איזה
תיקון יש כאן לדעת דנוק'. ועי' ענ"ה ז"ל
די"ז סוע"א.

ו — השיבנו אבינו, נראה שכאן נשמט בדפוס
הוי' בסגול שצ"ל כאן כמ"ש בשה"כ.

ז — שם ביחוד לקשר החסד וכו' עם הבינה
וכו', כ"ז הוא בפרטות בינה דמל'. כ"פ
התו"ח זיע"א דקמ"ג ע"א וע"ש עוד מ"ש.

ח — למינים הבאת הכתר. ומשה"כ תחי' דרו'
ו' נראה שהוא גם לפני' דחי'. ולכאור' איך
יבא תיקון הכתר באמצע העמידה, שעוד
לא נגמר הט"ס דנוק' מנה"י דו"א.

ט — למינים. הארה ממנו דכתר לת"ת דו"א,
ומשם לכתר דנוק'. ובשאר ברכות הנז"ל
אמר סתם, מחכמה לחכמה ומבינה לבינה

הכתובה פה צריכה פי'. והנראה שכך הוא:
 בתחי' לזווג חו"ב חו"ג דכתר (הכתוב בשורה
 א'), והוא מה שמצוייר למטה אהי' הוי' והוי'
 אהי'. ולפי כונת הקיצור כאן נראה לקו"ד,
 שאפי' להשלים גם זיווג החב"ד והו"ק אחר
 הכתר בלי הפסק. ואח"כ לכוון להמשיך טי'
 ע"ב דדעת דעתי' עד המקי' דחכמה דו"א ומשם
 ליסוד דאי' שבדעת דו"א (הכתוב בשורה בג"ד).
 והיא טי' א' הגמשכת מהמקי' דחכמה, ושורשה
 מדעת דעתי', ולהשאירה ביסוד דאי' שבדעת
 דו"א. ומ"ש להמשיך טי' ההורעה וכו' וגם
 להמשיך הטי' משם ע"ב דמקי' וכו', צ"ל
 שהכונה במ"ש להמשיך הטי' משם ע"ב, כלו'
 הטי' ההיא ואינה טי' אחרת, אלא טי' א'
 להמשיכה מעתי' למקי' דחכ', ולהמשיכה משם
 עד הדעת דו"א. והגם שנר' זה דוחק, שבתחי'
 כ' להמשיכה מעתי' עד דעת דו"א, ואחר זה א'
 וגם להמשיך הטי' וכו' לדעת דו"א, ולמה
 הפסיק בתחי' לו' מעתי' לדעת דו"א, ולא א'
 בהמשך א' מעתי' למקי' דחכ' ומשם לדעת,
 מ"מ מוכרחים הדברים. שכ"ג מפ' בריש דרו'
 א' דויעבור שהם טי' א' ולא ב'. וע"ע לק'
 בויעבור בד"ה לעכב טי' ההורעה. ומ"ש עוד
 ולהמשיך משם ה"ח וכו', כלו' מיסוד דאי'.
 ומה שמצוייר בעמוד הב' שם ע"ב עם הה"ח,
 עי' פת"ע דג"ב סוע"ב בסוגרים שכל זיווג
 להוליד צריך להמשיך טי' ע"ב עם ה"ח, וזה
 בסוד נשמה של הולד כנו' בע"ח וכו' ועד"ז
 הוא הזיווג בברכת ש"ש וכו' ע"ש. וע"ע פת"ע
 דמ"ז ע"ג סוד"ה ונחזור וד"ן סוע"א ד"ה וכן.

(אגב יש לו', שלפי מ"ש הרש"ש זיע"א בנה"ש
 והביאו הש"ש ז"ל בכ"מ, שזיווג דיעקור'
 דש"ש הוא דפרטות דאותו היום, ודנפ"א הוא
 דזו"ן דכללות דכל הכ"ד, צריך לו' שב' הטי'
 הנז' בש"ש כאן, עי' ש"ש ז"ל דרו' ש"ש אות
 ב', א' מהם נמשכה לז"א הפרטי דאותו היום,
 וטי' הב' דחס' דעתי' ומקי' דחכמה נמשכה
 לז"א הכולל דכ"ד. ולא נמשכו הב' טי' 'לפר'
 אחד, כמו שלכאו' נראים פשט הדברים, וזה
 נראה לכאו' פשוט. ועי' ש"ש דרו' א' דס"ת אות
 ו').

ברפ"ו דעמי' יש עוד בחי' אחרת והוא כתר
 דו"א וכו' וקודם שקלקלו המינים היה בא
 מעצמו וכו' אבל אחר שרבו המינים ונתקלקלו
 וכו' נסתלק בעון הדור אז הוצרכו לתקן ברכת
 המינים וע"י ברכה זו בא גם הכתר דו"א ע"י
 תפלתנו ע"כ. ושם בברכה זו כ' שלפי שספי'
 הכתר אינו בא אלא באחרונה וכו' ולכן ברכה
 זו באה עתה באחרונה אבל בחי' הכתר דנוק'
 נעשה בה בראשונה ע"כ. וזה מדובר בפני'
 כמ"ש. ואח"כ ממשיך רז"ל בענין הכתר דנוק'
 שבא בסוד שו' בעת אצילותה וכו' שבזמן ר"ג
 שנתרבו המינים ופגם המינות מגיע לכתר הזה
 ולכן הוצרכו לתקן ברכת למינים לתקן הכתר
 שבה (והתי' הזה מבואר בסי' שהוא להמשיך לו
 הארה ממז' דכתר דו"א) ויען שברכה זו נתקנה
 מחדש לא תיקנוה אלא אחר גמר הברכות הא'
 שהם לתקן הט' שבה ע"כ.

והמובן לקו"ד מזה הוא שהכתר דו"א וכן
 דנוק' דבחי' אחו' תמיד מאז ועתה,
 בא על ידנו, ושניהם באים באחרונה. אבל
 הכתר דזו"ן דפני' היה נתקן מאיליו עד זמן
 ר"ג, דו"א באחרונה ודנוק' בראשונה. (הגם
 שכתר דאחו' באחרונה, אבל בפני' כך קיבל
 שבא בראשונה). ובהתרבות המינות הגיע הפגם
 שהוא חמור מאד לכתרי' זו"ן דפני', והיו צריכים
 לתקן אותם על ידנו. והיות וכתר דו"א אינו בא
 אלא באחרונה, תיקנו ברכת למינים אחר גמר
 תי' הט"ס שלו. והיות ותי' הכתר דנוק' הוא
 להמשיך לו הארה מכתר דו"א, סידרו תיקונו
 ג"כ בברכה זו, שבת' הכתר דו"א אז ממשיכין
 ממנו הארה לתקן כתר דנוק'. אע"פ שלפני זה
 היה בא בראשונה, עכשיו שזקוק להארה מכתר
 דו"א, מוכרח להשאיר תיקונו עם תיקון כתר
 דו"א עצמו. כנלקו"ד הבנת הענין וא"ש את"ם.

שים שלום

(קט, א) שים שלום לזווג חו"ב וחו"ג וכו'.
 לפי מה שביאר הרב פת"ע ז"ל
 כאן, נראה הלשון של ההקדמה המקוצרת

ש"ש, וכן כר' וזקי' העמי', וכן בנפ"א, הכל הוא בכל הג' בחי' הנז'. [עי' עוד שם בדק"ד סוע"א שזיווגי הכתר והחב"ד והו"ק הם של זו"ן מינם ובם. ומהק' היר"א זיע"א נר' שג' זיווגי הנ"ר הם בכ"א מכתר וחב"ד וו"ק]. וכן נלקו"ד לו' בדרך אפ', שי"ב פר' הנז' בתי' שמע הם הם הי"ב פר' הנתקנים עד כאן בש"ש, וכולם הם דו"א. והיינו שמתחי' התפי' מבררים עבור כל הי"ב פר' הנז' של פו"ח דפני' ופני' דחי', והנתקן בעמי' בתחי' הוא עתי' דכו' של כולם דהיינו פר' הא' מהי"ב הנז', ואחריו נוק' דעתי' וכו' וכו' וא"ש את"ם.

(קי, ב) אחר בירור הקט' כתוב ג' יחודים ז"א, עם אי' ועם לאה ועם רחל. ובסי' כ"י לא נמצאים. והרואה יראה בשה"כ דל"ז סוע"ד שנזכרו שם, אבל לא כתב רז"ל לכוון אותם כאן. ואדרבה בשילוב הוי' אלקים שהוא זיווג ז"א ולאה כתב שהוא בועבור ע"ש. ולכן לקו"ד אין מקום לכוון בזה כמ"ש כאן בסי'. ואיני יודע אם הוא ט"ס.

(קי, א) רז"ל בשה"כ דל"ח ע"א ד"ה האמנם כתב, שבש"ש יש זיווג ישראל ולאה מהחזה ולמעלה חוץ מזיווג יעקו"ר ע"ש. וצריך לדעת איפה נז' זה בסי'. והייתי רוצה לו' שאפ' זה מ"ש בשה"כ דל"ז ע"ד ד"ה עניין, וכן בסי' אחר זיווג יעקו"ר, להמשיך ד' שמות עסמ"ב לנוק' דז"א ע"ש. דאינו מובן לכאור' מה טיבה של המשכה זו כאן, א"כ אולי כאן רמז לזיווג ז"א ולאה. אלא שלכאור' מובן מאליו שזיווג ז"א ולאה מחזה ולמעלה, צריך שיקדים לזיווג יעקו"ר שהם מהחזה ולמטה. (ועי' ש"ש שה"כ דנ"ג אות ט'). ואילו בסי' כתובה כונה זו אחר זיווג יעקו"ר כאמור. ועוד שבתו"ח דכ"ה ע"ב הביא הכונה הזו ופירשה כפי דרכו בקודש. והגם שלגודל משובותי קצור קצרה דעתי הפעוטה מלהבין עומק אמרי קדשו, אבל כתב שנוק' דז"א הנז' כאן, היינו פר' העתיד להתברר בתפי' אחרת ע"ש. ולזה ניחא שבאה לבסוף. א"כ א"א לו' שכונת רז"ל על זיווג ישראל ולאה והיעב"א. וע"ע פת"ע דל"ג ע"ג

ומ"ש בע' ק"י, אחר ג' כלי הנוק', חי' אלקים הוי' ותחתיו חי' הוי' אדנות, עי' פת"ע אות ט' נר' שהיה גורס בשניהם הוי' אדנות ע"ש. ועי' תו"ח זיע"א דקכ"א רע"א ורע"ב שכ' ג' אופני כונות בב' החיבורים הללו, שהם הוי' אלקים והוי' אדנות, כפי הגי' שלפננו ע"ש. ומ"ש מול זה בצד שמאל חי' זו"ן והיכלין הוי' אדנות ואלקים הוי', נר' דחי' זו"ן והם הוי' אדנות, היינו זיווג יעקו"ר הנז' לעי' מזה. וחי' הוי' אלקים כ' בשה"כ היינו זיווג היכלין דנוק' (אלקים) בהיכלא דדכורא (הוי'). ופי' בש"ש אות ז' היינו היכלי ב"ע עם היכלי האצי' ע"ש.

(קט, א) ולהמשיך משם ה"ח לדעת דז"א. וכן הל' בשה"כ תכוון להמשיך טי' זרע הה"ח להוציאם מתוך היסוד דאי' הנתון תוך דעת דז"א ולהוציאה גם מתוך הדעת וכו' ע"ש. וק"ק הרי יסוד דאי' תוך דעת דז"א כמ"ש רז"ל, ומה שייך לו' מיסוד דאי' לדעת ז"א, וכן להוציאה מיסוד דאי' ולהוציאה גם מדעת דז"א. ולי' רז"ל בפע"ח ש"כ דעמי' יותר ברור ע"ש בד"ה והנה טי' הזרע.

(קי, א) בזווג יעקו"ר. עי' ש"ש של"ב פ"ב אות י"א ושכ"ג פ"ה אות ה'. ושה"כ בתי' מלך עוזר וכו' וש"ש שם. ופת"ע בתי' אל עליון. והנה לפמ"ש הרש"ש זיע"א בסו' הק' רחוקה"נ בתי' הד' מו' דכתר והם הנתקנים בד' כר' וזקי', נר' שכל התיקונים וההמשכות שייכים בכל ברכה וברכה, וצריך להיות תי' יעקו"ר בכל מח מהד' מו' הנז'. וכפי מה שנו' שזיווג דחול הוא דיעקו"ר, א"כ הכונה ליעקו"ר דכל מח דד' מו' דכתר, ודכל פר' מאו"א וישסו"ת, ודכל פר' מזו"ן ויעקו"ר. כי כל אלו הי"ב פר' הם פר' שוים בקומתן וכנו' בכ"מ. ועי' פת"ע כאן סו' אות י"ג (ועי' מ"ש ענ"ה ז"ל אות מ"ט) ומדבריו שם יש להבין כמ"ש שכל מה שיש בכתר יש בחב"ד ובו"ק ע"ש. וכ"ן הל' שבהק' שכ' להמשיכם ככל הנז"ל. ובסי' כ"י מצאתי מסודר זיווג יעקו"ר ג"פ. וגם צריך לו' שכ"ז הוא בין בפו"ח דפני', ובין בפני' דחי'. וזה מפור' בתו"ח זיע"א דקכ"א ב' דכל זיווג

קדיש לקדיש ובכל מיני קדישים יש לכוון בשוה. ובסתם ברכה שהאמן בא בסופה לאחר המשכת המו' והם מוכנים לזיווג, אז האמן הוא רמו לזיווג הא' שהוא הנשיקין. (ועי' תו"ח זיע"א דל"א סוע"א. עוד עי' פת"ע ז"ל ד"ג סוע"ב ודב"ק לא מובנים לי היטב ע"ש). ואמנם יש הרבה עוד לשאול בענין האמן מחוסר ידיעה בעונותי הרבים, ויה"ר שהשי"ת ירחמנו ויחוננו חב"ד להבין הדברים על בוריין אמן.

חזרה

(קיא, א) וגם דחזרת העמידה וכו' יכוון וכו' פב"פ וגם יכוון אב"א ברשימו. ובשה"כ ובפע"ח שאפי' בזמן שהם פב"פ, וכונת האמן הוא לחברם פב"פ בג' המקומות, גם אז עיקר הכונה באחור ברשימו אשר שם ע"ש. והטעם נלע"ד אפי' כפי משרו"ל במבו"ש דח"י ע"ג (הביאו הבל"י ז"ל פ"א דשט"ל ד"ה אבל) שהזו"ן הם מחוברים אב"א עד שצריך להם נסירה, אבל לא פב"פ שא"כ יצטרכו נסירה בחזרתם אב"א ע"ש. ולכן אפי' שאנחנו נכוון באמן לחברם פב"פ, אינו חיבור גמור אלא באב"א, ושם עיקר הכונה. וא"ש את"ם.

ברכת כהנים

(קיא, א) כתב רז"ל בשה"כ דרו' ה' דחזרה שנכנסין בז"א מו' פני' דאי' והוא צ' ואח"כ מקי' אי' ל"מ, ואח"כ פני' דאבא ואחריהם מקי' אבא. ובברכת אבות דשחרית דחול, נכנסו בו כל המדריגות זולתי מקי' אבא, ומכניסין אותם ע"י ב"כ. ונכנסין תוך פני' ז"א לצורך הזיווג שעתיד להודווג עתה. וע"י כניסת אוה"מ ניתוספו בו הארות עצומות, ונבקע יסוד דאי' שבדעת דז"א בויעבור, ונעשים בו דת"ד. שבברכת אבות לא היו רק טת"ד, ועתה נשלמו ל"ג. ונמצא שבב"א נכנסו מקי' אי' באלקי אבותינו כמבואר שם, ופני' דאבא באלקי אברהם וכו', ומקי' אבא שהם ל"מ בב"כ ע"כ. ובדרו' ב' דעמידה כרו"ל בסוף אר"א, שהגם שבברכת אבות דר"ה נתבאר כונת מקי' דאי' ודאבא, עכ"ז

ד"ה ועוד. שוב ראיתי מ"ש בפת"ע ד"ן ע"א ד"ה והנה ע"ש. ולע"ע אפ"ל שזיווג זה דז"א ולאה גרמו במ"ש בסי' המשכת ה"ח מיסוד דז"א לדעת דיעקב. וכן משמע מל' שה"כ סוף דרו' ש"ש הנז' שכ' זיווג ז"א עצמו עם נוק', וממנו אנו ממשיכים ומורידים טי' זרעית של החס' בברכת ש"ש עכ"ל.

(קיא, ב) ויחזור הש"ץ וכו' ומלבד זה יכוון וכו'. עי' בסי' כ"י מהיר"א זיע"א שפי' שזה הוא כונה פרטית בב' ברכות הא' להמשיך לנזק' בהם ב' מו' חו"ב מהחב"ד העליון והם הנק' פ"ע דחג"ת הנק' חב"ד הכולל ואחרי כן באה הקדושה להמשיך לה חו"ג ודעת דתרין עטרין מהחג"ת הכולל שהם פ"ת דחג"ת ע"ש עוד באורך. ועי' פת"ע דמ"א ע"ד ד"ה אחר ועי' צו"ש די"ד ע"ב.

א מ ן

(קיא, ב) בחילוק האמנים. מה שאני הדל מבין לע"ע דרך אפי' הוא זה: (ועי' שט"ו ושט"ל). שידוע שאין זיווג בלי עליית מ"ן מלמטה. וגם נודע משרו"ל שהקדיש הוא העמוד שבין עולם לעולם שדרך בו עולים ב"ע דאצי' עם הבירורים מעולם לעולם. ועליית הבירורים שע"י הקדיש הוא מ"ש שהנוק' מקדימה להתעורר. וכינה זה בשם חיבוק שהוא התעוררות שלפני הזיווג. ואחר זה בא זמן הזיווג, וידוע מרו"ל שתחי' מזדווגים הג"ר וזה נק' זיווג נשיקין, ובזיווג ההוא הזכר מתעורר קודם, אחר שהנוק' נתקשטה בבירורים שעלו, שבהם היא התחילה, ועכשו הוא מתחיל להמשיך טי' הזיווג טרם שהיא תקבל חלקה. ואח"כ בעת זיווג התחתון או סמוך לו כמו העמידה הם שוין, ובכ"ז אותיות הוי' קודמין כמ"ש רז"ל. ולכן באמן דקדיש הוא אדנות הוי', ולא חילקו בין

קנא) שאלה מסיבה קולר המשיג ושימק
המושג אני נזוך בסדר
הזווגים שבהתייחס שים שלום ובסדר המשכת
הטיפה וכמיוחין ע"כ יבאר לי הדבר בכדי שאדע
לעבוד את ה' בכונה כראוי ושכמ"ה :

תשובה דע שצפרלוק ז"ל הכולל יס צו
ג' פרלופים מלבישים זע"ז צבוכ
פרלוק הפנימי הוא כתר ויש צו י"צ פרלופים
צאורק, ופרלוק האמלטי הוא חצ"ד ויש צו י"צ
פרלופים צאורק, ופרלוק החילון הוא חג"ת נכ"י
ויש צו י"צ פרלופים צאורק, ובחול כל עסקנו
צח"צ דנכ"י דבוכה דז"א וצבוכ ג"כ יש ג'
פרלופים מלבישים זע"ז צבוכי ע"ד כנז' וקומחן
שוכ ונתקנים צלחש וחזרכ ע"י המוחין שנמשכים
לכס מחו"צ דנכ"י דישסו"ת ובכללות בעמידה
או הכזרכ נמשכו המוחין להו"צ חו"ג דכתר
דפרלוק הפנימי וצשים שלום צעת הזוג יש שחי
כמשכות א' המשכת טיפת הכזרעה, ה' המשכת
המוחין מזל"ז צתחלה מזווגים פרלוק הפנימי
שהוא כתר וממשיכין הטיפה מחסדים דדעת
דעתיק שצו עד יסוד דיעקב שצו ומזדווגים
יעו"ר שצו וגדחים המוחין דקטנות השייכים לו
עד ראש הצריאח, אח"כ מזווגים פרלוק האמלטי
דעו"ר עז"ז כי המוחין שכוו צפרלוק הפנימי
חלקו השייך לו נתפשט בכל קומתו ושארית
המוחין נמשכים ממנו לפרלוק אמלטי דעו"ר
וממשיכין טיפת הכזרעה מחסדים דדעת
דעתיק דפרלוק האמלטי עד יסוד דיעקב שצו
ומזדווגים יעו"ר שצו וגדחים המוחין דקטנות
השייכים לו עד ראש הצריאח, אח"כ מזווגים
פרלוק החילון דעו"ר עז"ז כי המוחין שכוו
צפרלוק האמלטי חלקו השייך לו נתפשט בכל
קומתו ושארית המוחין דו"ק נמשכים ממנו
לפרלוק החילון דעו"ר ומתפשטים בכל קומתו
וממשיכים טיפת הכזרעה מחסדים דדעת
דעתיק דפרלוק החילון עד יסוד דיעקב ומזדווגים
יעו"ר שצו וגדחים המוחין דקטנות השייכים
לו עד ראש הצריאח, זו הצנת פשט הסידור :
ומה שיש לדקדק צוכ דא"ך אחר שנחפשט
המוחין בכל פרלוק ככתר עד שנדחו
הקטנות לראש הצריאח א"ך אח"כ חחרין
לכמשיך המוחין ממנו לפרלוק חצ"ד וכי יעלו

מח"ס 1234567

9

המוחין מהתח' לעולה לכמשך צראש חצ"ד וכמו
שקשכ כן צפתה עינים [דמ"ה ע"ב] ד"ה ובאן
יעו"ש לפי מ"ש א"ש דלא נתפשט בכל קומת
הפרלוק הפנימי אלא המוחין השייכים לו אצל
שארית המוחין נשארין צפקדון לכמשך צפרלוק
האמלטי וכעז"ז מפרלוק האמלטי להחילון וא"ש
היז"א ועין צפתה עינים שבי ע"ז שני תירושים
ותכלית כונתו שבהמשכה מפרלוק הפנימי
לאמלטי ומכאמלטי להחילון הוא מזל"ז צעו"ר
ולא בדרך עליית המוחין כיעו"ש :

והרה"ג שד"ה יל"ו תירך עז"ז וז"ל צע"ה
שער המקיפים פרק א' כי וז"ל
וצוכ חצין עניין אר"א שאמרו צאד"ר הריוהו
שקולי כחדא ושריין כחדא והטעם הוא כי מא"ר
א' שניכס מאורין צבו"ה ממס ואין חינוק
ציניכס אלא שצבא לקח אורות דחסדים
מימין ואימא אורות של הגבורות מהשמאל וכו'
לכך גם אור הימין של אצא שניכס צו צב"ד
אר"פ יולא אר"כ דרך היסוד של אצא עלמו
וחל"ו נכנס צב"ד אר"פ לאימא וחל"ו נשאר
צב"ד אר"מ לאימא וצוכ חצין א"ך אימא כשם
שליקחת מהכתר שהוא א"א כך נוקחת מאצא
עלמו ולריכב חל"ו ע"כ נמלא שאף באימא
שוכ לאצא אפי"ה מקבלת ממנו וכן יהיה
בזווגים דשים שלום שאף שפרלוק ככתר ופרלוק
חצ"ד ופרלוק חו"ק הם שוים צקומתם אפי"ה
מקבלים המוחין זמ"ז עכד"ק :

ותירוצ הלזכ עולה יפה והוא ע"ד מ"ש
הפתח עינים שבהמשכה מזל"ז
צעו"ר יעו"ש ועין ג"כ צענין הזווגים דשי"ש
צכפר עלי נכר אות מ"ט מה שנסתפק צוכ
ועין צבקדמת רחב"נ (ד"ט ע"ד) צסדר חיקון
ובתפשטות המוחין ולענין אר"א כנז' צשער
מ"ה פ"א עין צבגבת השמ"ש שער מ"צ פ"ג
ועין מ"ש ע"ז צספר דצרי שלום שאלכ ל"ה
(ד"ז ע"א) וצספר חר"ה (דקצ"ו ע"ב ד"ה
כתצ) וכיע"א, מהמגיה נר"ו :

קנא) שאלה מ"ש צסידור צווגים דשי"ש
צכתר שהוא עתיק ואריך
מלוויר צעתיק אחיכ הויכ צשילוב שהוא זוג
פנימי וצא"א הויכ אחיכ צשילוב שהוא זוג
חילון לא כן צזוג חצ"ד שכם אר"א וישסו"ת
מלוויר

מלוייר צשניכס אלכיס הויכ צשילוצ וכן צזווג נכ"י שסס זר"ן ויעו"ר מלוייר צשניכס הויכ אכויכ צשילוצ שכוה זווג חילון יעו"ש וז"ל מהו כונת סדר זה דממ"ג קשב אס כוה כלל משני זווגים חילון ופנימי למח צלוי"א וישסו"ת וזר"ן ויעו"ר לא ליייר שני סוגים ואס הוה רק זווג אחד שגך יש לומר דהכא מייירי צזווג הפנימי כנעשה ע"י דזווג החילון אינו שייך כלן וכוה נעשה מחליו תדיר שלא ע"י כנודע וכבר נרמז צחיצת שמע קשב יותר א"כ למח גבי א"א מלוייר הויכ אכויכ וכן צזר"ן ויעו"ר הויכ אדני שכוה זווג חילון היע"א :

תשובה

היקון חו"צ חו"ג דכח דזר"ן ^{אוצר החכמה} כנתקן ¹²³⁴⁵⁶⁷ צכל בעמידה צזוגס עתה צש"ש ^{אוצר החכמה} עד"י עתיק ונוק' סס ג"ר שצכתר וע"כ ליייר צווג פנימי וא"א ונוק' שסס ר"ק שצכתר ע"כ ליייר צווג חילון וא"א וישסו"ת לא חילק ציניכס יען שזווגס אלכיס הויכ וכמ"ש צשככ"ו (דל"ה ע"א) וכבר כ' צשככ"ו לעיל (דל"ז ע"ד) ח"ל כשחכוין צסס אלכיס וכוויכ חכוין להצרס עד"י איל"הויהם כ' הגצורות שנקראים אלכיס מקדימים ומתחילים לעלות חתנה צכוד מ"ן ואח"כ יורדין כחסדים שסס ככויות צסוד מ"ד ע"כ וע"ד זה צכל מקום שימלא צווג דאלכיס הויכ לריך לשלצס כנז' וזר"ן ויעו"ר שלייר צשניכס הויכ אדנות מפני שכוה סוד חיבור זר"ן כמו צכל ככוות ולא צשציל הצווג מהר"ג עד"כ יל"ו :

א"ה

עיין צטעס כשונויים כנז' צספר פתח עינים (דמ"ז ע"א) מ"ש צזכ צאורך וכצ"א מסידור פדיון נפש להרש"ש זיע"א שסידר אכויכ וכוויכ, הויכ ואכויכ צכתה אח"כ אלכיס וכוויכ, הויכ ואלכיס צהצ"ה אח"כ אדני הויכ, הויכ ואדני צז"ת ע"כ יעוש"צ וכויע"א :

קנה) שאלה

מ"ש צסידור צזווגים דש"ש לצווג חו"צ חו"ג דכח דכח שסס עתיק ונוק' וא"א ונוק' ולכמשיך טיפת כהצאעכ וכ' ולצבר כקטנות צציסוד דז"א וכ' ונדחים כ' אלכיס דקטנות לראש כצריאלה ואח"כ יכוין צזווגים דחצ"ד שסס א"א וישסו"ת צכל כנז"ל וכעד"י צחג"ת נכ"י שסס ח"ז

תשובה הרב ר' סלימאן אליהו מצבל נר"ו כשיצ וז"ל לריך לכתוב צסידור ולכשלייר צעתיק וכ' ושארית כמוחין דחצ"ד חג"ת נכ"י דעיבור ויניקס ומוחין דאח' ופניס דחילון ודפנימויות לכמשיכס לחצ"ד שסס א"א וישסו"ת ולצנות אותס ולתקן אותס ויד"י ימשיך חלק כזר"ן ויעו"ר ויכוין לצנותס ולתקנס צכללות וכן מוכה מדצרי הרש"ש צכקדמת רחב"ג (ד"ט ע"ד) כיעו"ש וכן ס"ל להכ' :

כחסיד מהר"א ענתצני זלוקיל עכ"ד :

ושאלתי ע"י להר"ג עד"כ יל"ו וכויע"א ג"כ כנז' שלריך לכוין לצווג חו"צ חו"ג דכח דכח וע"י צווגס סס צוויס ומתקנים לחצ"ד שסס א"א וישסו"ת צכל כנז"ל ר"ל כמשכת כמוחין ודחיות כקטנות עד היסוד ושאר כפרטים, ואח"כ יכוין לצווג חצ"ד שסס א"א וישסו"ת וע"י צווגס סס מתקנים וצוויס לחג"ת נכ"י שסס זר"ן ויעו"ר צכל כנז"ל ר"ל כמשכת כמוחין ודחיות כקטנות עד היסוד ושאר כפרטים, וכל צניין ותיקן חצ"ד וחג"ת נכ"י הוה עתה צש"ש כ' מה שנתקן צכללות בעמידה הוה רק לכח שסס שרשי כמוחין ועתה נתקנים חצ"ד ור"ק שכל פרלוף נתקן ע"י פרלוף שעליו דוקא ככתר מתקן חצ"ד, וחצ"ד מתקנים ור"ק עכד"ק וכויע"א :

קט) שאלה כתוב צשככ"ו (דל"ז ע"ג)

ח"ל אחר שצבר נעשה צחיצת

כחיצוק וסנשיקין צצרכות שקדמו כנז' לא מתפורר היסוד להתאצר צנוק' וכ' ע"כ לפי"ז ח"ל

קצח) שאלה כתוב בשכ"ו [דל"ב ע"ב]
 וז"ל נמצא כי אז צווג
 הכוה נכנסין צרחל ג' יסודות. יסוד דאבא
 ויסוד דאימא ויסוד דז"א. המלצים את שניהם
 בתוכו ע"כ ל"ל הלא נודע שיסוד דאימא צחב
 דז"א כי הוא יסוד נוקי קלר ואינו מגיע עד
 יסוד דז"א וכיכי קאמר יסוד דז"א מלצים לפני
 היסודות דז"א גם ל"ל דאין נכנס יסוד דאימא
 צרחל כיון שסיומו צחב דז"א למעלה מכתר
 צרחל כיע"א :

תשובה עיין ציפה שם לשכ"ו [ד"ב
 דעמידה אות ט"ו] שנגש מזכ
 ותירך וז"ל ואל"כ שיסוד דאימא מסתוים צחב
 דז"א ואינה מגעת עד כיסוד מ"מ כבר נודע
 שכן כהו"ג צליחתם לוקחים התלצות מיסוד
 דאימא יחס עשר לציסוס דאכיס עשר דמים
 וגם יסוד דאבא עלמו צחפפפוטו מהחזה
 וגמטה לוקח התלצות מיסוד דאימא ומכל אלו
 הצחינות שייך נומר שגם יסוד דאימא נכנס
 עמהם עכ"ל ועיין ע"ה שכ"ט פ"ה ושנ"ד פ"ה
 וכיע"א :

קטן) שאלה כתוב בסידור צחב בדרך
 הוא וברוך שמו יבין
 שאכיס שכוה אימא מנצחת לס"ג שכוה אבא
 ואדני שכוה נוקי מלצת למ"ה שכוה ז"א ע"כ
 ושם לייר קודם אכיס ואח"כ הויה דס"ג ואח"כ
 אדני ואח"כ הויה דמ"ה ולריך נפי שכוה שכוה
 מלצים לפני אימא לאבא ונוקי לז"א. וקשה
 דבכר שלום [דמ"ו ע"ב] צהגות לשכ"ו כי
 וז"ל נלע"ד שז"ל כך צמלת צרוך תכוין אל
 שם אכיס דיודין המלוצש בשם הויה דס"ג
 וכך היא ניסחת שכ"ו ימן ועיין לעיל סוף
 דרוש ה' מדרושי התפילין שורש כו"ג זו עכ"ד
 ובדרושי התפילין [ד"ח ע"א] מצאנו כן וז"ל
 ופגד אכיס דיודין שצמות חכמה יש שם הויה
 דס"ג שיש בו ג' יודין כמו שיש ג' יודין בשם
 אכיס דיודין וא הויה היא צו"ת שצחכמה
 זאת ונעשית מלצות אל שם אכיס דיודין כנז'
 כי הוא נשמה אליו לפי שכוה צחינת ג"ר
 שכה ע"כ כרי מפורש כמ"ש בוכר שלום שאכיס
 היא מלוצשת הך כס"ג ולא מלצשת עליו וכוה
 היפך מ"ש בסידור שאכיס מלצשת לס"ג ועוד

ינא שכוה דשים שלום הוא לצחינת נוקי
 שכוה נעשה לה צחינת החיצוק והנשיקין
 וקשה דא"כ חינו צנוקי דחכמה דכתר שנעשה
 צפ כצר החיצוק והנשיקין שוודע שחיצוק
 והנשיקין הוא לנוקי דחכמה דכתר אבל לנוקי
 דצינה יחו"ג לה מלינו עניין החיצוק והנשיקין
 אליה א"כ איך צשי"ש מכונים לצווג כל
 הצחינות דכתר ודחצ"ד ודח"ק כיון שלא קדם
 להם עניין החיצוק והנשיקין כיע"א :

תשובה כן אמר שחיצוק והנשיקין
 שנעשה צעמידה הוא רק לחכמה
 דכתר אבל לעולם עיקר העורה להקן חכמה
 דכתר ואחר שנתקן צחינת חכמה שכתר היא
 מתחתית היסוד צחינה וצחו"ג ככל הצחינות
 שנעשו צה תיקון הצ"ה והחיצוק והנשיקין
 ומוחין דא"פ ונעשה צהם ככל מה שנעשה
 צחכמה דכתר וע"כ צשי"ש מזדווגים כל ד'
 צחינות חו"צ חו"ג דכתר ונמשך לנוקי שכוה
 יעו"ר שצבס ואח"כ ממשיכין שארית המוחין
 לחצ"ד שם א"ר ויבכו"ת ואח"כ לוי"ק שם
 זרין ויעו"ר הכל ע"ד הנז' וכן הצווגים יהיו
 צויה בכל אחד ואחד מהר"ג בד"ה יל"י :

זקן) שאלה כתוב בשכ"ו [דל"ה ע"א]
 וז"ל דע כי אעפ"י שאנו
 אומרים שזה הצווג הוא דיעקצ עם רחל עכ"ל
 יש עוד צווג אחר ג"כ וכוה צווג ז"א עלמו
 הנקרא ישראל עם לאה מהחזה ולמעלה ע"כ
 ל"ל שמטולם לא מלינו צשי"ש צווג ישראל עם לאה
 אלא יעו"ר ואדרבא מפוי צסדר הצווגים צהקדמת
 סידור הרש"ש שצחחית דחול לאה וישראל
 הם אב"א אבל צווג ישראל ולאה מהחזה
 ולמעלה הוא צמחה יעו"ש :

תשובה אין נראה לפרש שצשי"ש דשחית
 יש צ' צווגים שלעולם הצווג דשי"ש
 דשחית הוא דיעו"ר דיקא צווג דישאל ונאה
 כנעשה צחמירת ויעבור אינו עניין לבחן
 דכתם הוא צווג דכללות כ"ד שכות דתמול
 שלום אבל אפ"ל שמי"ש עוד יש צווג אחר
 דישאל ונאה כונתו על צווג כנעשה צמחה
 ישראל ולאה דכלים פנימיים שכוה מפנין
 צווג דשחית צווג דמחה כנעשה ע"י הוא
 דיעו"ר דכלים חממיים מהר"ג בד"ה יל"י :

זודא' שהמח' הכתום שבכתר ההוא הוא גדול מחכמה אשר צברנוק' ההוא שהרי הם מכתר גאללי ובהכרח הוא שבח' הד' מוחין שהם (ו) חו"צ ודעת' הכולל חו"צ שכל ד' נמלאים בכתר כמ"ס בכוונת שים שלום כי ז"ס ד' כריעות יד' זקופות דעמידה ע"ש ונמלא שהמוחין הם למטה מבח' הכתר ואינם בתוכו כי הכתר הוא גבוה מאד מהם והם למטה מנתנו לנמר' אמנם בכתר יש בו בח' פנימיות שהם מוחין שבו בעלמנו ממש ובח' חיצונית הוא הגולגלתא אלא שחיצוניות הגולגלתא מהפשט עד למטה ומלכשה גם את המוחין הנק' חב"ד אבל עיקריות הכתר אינו אלא למעלה על אלו המוחין ועיין מ"ס בדרוש ג"ר התגלפן דא' לנו מן דא' הנז' בח"ו דף רפ"ח ע"א ושם תבין ענין מוח זה שבכתר שהוא מלבד המוח עלמנו יזה' עניינו, והבן הקדמה זאת היטב :

פ"ב. יעתה נבאר מהיכן נעשה הכתר הזה, והנה הוא נעשה מבח' חלי' הפתחון דת"ת דאומא הנק' תצו' בגל' יזה' עניינו שהנה נת"ל כי לסיבת הכנסת נה"י דאומא הא' תוך זעיר בכתר' המוחין הולכנה להתגדל ולעשות לה נה"י אחרים חדשים ושם ביארנו איך היה הענין ואמרנו שהאורות דנה"י של אימא עלו בחלי' הפתחון דת"ת דתצו' לדחות את הילד שילד וילא לחץ ואז אומא האורות הוליוו שם נה"י אחרים חדשים, ותשלים ביאור ענין זה הוא שהנה בהתעלות כל האורות ההם לאיתו מחליה הפתחון דת"ת דתצו' האירו ונתנו כח בכלי ההוא דמחליה הפתחון דת"ת דתצוה והגדיל וממנו נעשה ג"כ נה"י אחרים חדשים ואז האורות הא' שנסתלקי נתלבשו תוך נה"י אלו החדשים כי הנה"י הא' הולכנו להתרוקן לכמה סיבות כג"ל הם

איפה שלימה

דאיתו פתח, יכן עד"ו הולכים ומתחלקים ונפרטים הכלים והאורות הנז' לאין קץ יאנוס משהמים כלל מנמו שהי' אלא שבוה עולים ומתחדשים יותר ומתדבקים יותר עכ"ל, נמלא דעתה הרש"ש ז"ל מוסכים לשמועה ראשונה שכחז מוהרש"ו ז"ל על שמועה שניה. אמנם יש עוד שמועה אחרת שכחז בשער הנסירה שער כ"ט פ"א במה"ק כי החג"ת נעשו חב"ד והנה"י נעשו חג"ת וזאים לו נה"י חדשים מן הבניה, וכ"כ בשער כ"ח פ"ד כלל ה' יעיר' שער ל"ו פ"ב, ועיין שער הנסירה פ"ד ופ"ח שכחז תבונה עד הוד התפשטה ולריך לעשות לו נז"א יסוד מחדש יעיר' ויעד עיין בדרוש' הדעת ידבא בנה"י דף ל"ג ע"ג וז"ל וגודע כי הכלים דז"א אינם רק ו' ספירות חג"ת אלא שבזמן ההגדלה נתחלק כל ספירה מהם לתלת פרקין ועי"כ היו ע"י כלים ונמלא כי תלת פרקין עליונים ותלת פרקין אמנעיים חג"ת הראשונים דז"א גדלו כלים וגעשו תלת כלים שלימים לחלת מוחין חב"ד הנז' ואילו הנקראים ראש ומוחין של הגשמה אח"כ תלת פרקין תחתין דחג"ת הראשונים נעשו תלת כלים לתרין עטרין ודעת תחתון ואילו נקראין חג"ת של הגשמה שהם גוף בלה אלא שהן כלים מוח' א' הנז' הכלל מחו"ג ידעת תחתון הנקרא ת"ת ומן תלת פרקין עילאין דנה"י נעשו כלים לנה"י של המוחין אלא שהם בח' חג"ת של ז"א, ומתרין פרקין אמנעיים ותחתין שכלל א' מנה"י נעשו נה"י דז"א ושם נהפכו ג"כ נה"י של המוחין עכ"ל, וא"כ מ"ס הרצ שחג"ת נעשו חב"ד ר"ל לערך מה שקורא תלת פרקין תחתונים דחג"ת אשר נתלבשו בן פרקין אמנעיים דנה"י דאומא ונקראו תרין עטרין ודעת וכלליתן נקראו דעת תחתון ולפי שפרקין אמנעיים ותחתין דנה"י דז"א אין בהם התלבשות נה"י דאומא כ"ה מן הארה שיועד להם מן הפרקין תחתין דנה"י דאומא המתלבשים בפרקין עילאין דנה"י דז"א לפיכך נקראין נה"י חדשים כי אין בהם התלבשות נה"י דאומא כ"ה הארה לבד וזו הארה נקראת הארה מחודשת, ומ"ס בשער הנסירה פ"ד ופ"ח שהיסוד דז"א נעשה מחדש ומביאר בפ"ח שם כי הוא נעשה ע"י זיוג שני מזלין נוגד ונקרא ר"ל שהמשכה החו"ג מיסוד דאומא ליסוד דז"א אינו נעשה כ"ה ע"י זיוג נגד יקרה אשר מהיר בדעת דאומא וע"י בן מודוונים אומא ומאירים הארה מחודשת בחו"ג אשר עלו ביסוד שלהם וע"י הארה שקבלו החו"ג מתפשטים ביסוד דז"א וזהו שנעשה לו יסוד מחדש ועיין בנה"י דף כ"ז ע"ג בכוונת קונה הכל באורך, וזה הנראה לעד בדרך אפשר אם נצינו ה' יוכשר, ועיין מ"ס היפ"ש על פ"ו, ובס' אהבה ה' להרצ יוסף סדבון דף ל"ה, ועיין מ"ס באש"ל על שער א"ה באורך מזה, ולפי מ"ס בדרוש' הדעת הנז' דתלת פרקין תחתין דחג"ת הראשונים נעשו תלת כלים לתרין עטרין ודעת תחתין וכו' הוא דלא כמ"ס חסדי דוד בכלל ו' שכחז וז"ל צעת הגדלת ז"א עולין ב' פרקין עילאין דחג"ת ונעשין חב"ד ונשלמים ע"י תלת פרקין עילאין דנה"י דאומא והתלת פרקין תחתין שבתרין פרקין הנז' הם חב"ד דכתר וכו' והתלת פרקין תחתין שבתרין פרקין הנז' הם אומא ויסודות והם ב' עטרין ודעת דעת עכ"ל משמע מדבריו שהתלת פרקין אמנעיים דחג"ת דז"א נעשו תרין עטרין ודעת דז"א, אבל בדרוש' הדעת כתב שתרין פרקין עילאין, ואמנעיים דחג"ת דז"א נעשו חב"ד של המוחין, ופרקין תחתונים דחג"ת נעשו תרין עטרין ודעת שהם חג"ת של המוחין ודו"ק:

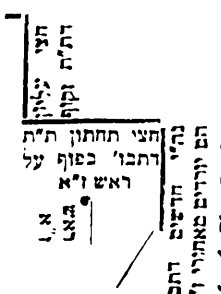
חוב' (ו)

ודעת הכולל חו"ג שארבעתם יהיו נמלאים בכתר וכו', מזה ילא לו להרש"ש לסדר כל העמידה בחו"צ חו"ג שהם שורשי המוחין דכתר דז"א ומציאר יותר בשער הכונות בדרוש שים שלום שכחז וז"ל כי הנה ודאי שהכתר דז"א כולל את ג' מוחין וכללותם הם בו בלי ספק וכו' והנה הד' מוחין הם ד' היות עסמ"צ כנודע וכו' והנה הם נחקקים ונשלמים בז"א ע"י ד' כריעות וד' זקופות שים בהפילת העמידה וכו' ולכן הם בבחי' כריעות וזקופות כדי להוריד משרשי הד' מוחין אשר בכתר ממש וכו' ואחר אשר נעשה תיקון הכתר שבו ע"י ד' כריעות והזקופות הנגמרות בסוף ברכת מודים אז אנחנו אומרים ברכת שים שלום וכו' עכ"ל. ומ"ס הרצ ז"ל ולכן הם בבחי' כריעות וזקופות כדי להוריד משרשי הד' מוחין אשר בכתר ממש וכו' ר"ל משרשי המוחין דכתר דיסודות לשרשי המוחין דכתר דז"א ודטוק' כידוע שכל פרטוף ופרטוף מפרטי פרטופי צינה דז"א נתקן כל אחד ע"י פרטוף שכנגדו מפרטי ה' פרטופי צינה דיסודות ואלו חו"צ חו"ג שהם שרשי המוחין דכתר שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' של כללות זו"ן של אותה תפילה כפי מה שהיה בין בחול בין בשבת בין ביו"ט ויש לכל אחד מהם כל ד' כלים הנז' בשער השמות וכל המשכת המוחין דאח' ותיקון לזה יעקב ורחל ונסירה והמשכת מוחין דפנים עד באהבה הכל הוא בחכמה דכתר שהוא דבורא דעתיק דאותה תפילה וממנו לצינה וכו' כמבואר על זה בסידור הרש"ש ז"ל ובהקדמת רחובות הנהר בצופה דף ז' ד"ה וזוהא אפשר וכו' וכן מוח חכמה הנקרא אבא וכו' יעיר' ומכל האמור מפורש יולא שח"צ חו"ג שהם שורשי המוחין הנחקקים בד' כריעות ובד' זקופות הם פרטופים גמורים ויש בהם כל הכלים הנז' בש' השמות והם בכללותם נתר הכללי דז"א של אותה תפילה [ונלע"ד שהכתר כללי הוא דז"א שהם חו"צ חו"ג שבכתר מתפשטים עד סוף עולם האלי' שהרי בשים שלום נדחים המוחין דקטנות לעולם הבריאה, ומהגרון דכתר הזה מלבישים המצ"ד

אם ללורך לידת ז"א ואם לעשות כלים ולבושים ללורך מוחין דז"א
 עלמו כנ"ל אצל אלו שהם לתשלום י"ם דתצו' עלמה חזרו האורות
 להתלבש בהם, והנה מזה המחלית התחתון דת"ת ומנה"י [ר"ל
 נה"י החדשים] בנח"י כלים ובנח"י אורות ג"כ שלהם עלמן הם
 הנעשים כתר דז"א, והרי זה הוא שינוי א' שיש בין הכתר למוחין
 שהמוחין הכלים שלהם הם דתצו' והאורות שלהם הם דז"א אצל
 הכתר הכלים והאורות שלו הכל הוא מן התצו' בזה תבין הטעם
 למה הכתר אינו במספר הי"ם כנ"ל אמנם מתחילין מחכמה
 שנק' ראשית והטעם כי הנה המוחין דז"א שהם חכ"ד שלו
 האורות הם דז"א עלמו ואעפ"י שהכלים והלבושים הם דנה"י
 הא' דתצו' כנו' עכ"ז הם טפלים וגגריים אחר הרוחניות והאורות
 שבהם הם דז"א עלמו ולכן משם מתחילים מספר י"ם שהם
 חכ"ד חג"ת נה"י שבו ובפרט כנו"ל שהכלים דנה"י הא' דתצו'
 נעשו בשר מבשרו וגופו דז"א כנ"ל אמנם הכתר שלו אין לו
 שייכות עמו לא באורות ולא בכלים כי כולם הם בנח"י התצו' לבד
 ואין בו בנח"י ז"א כלל זולתי שהוא מתחבר שם ושורה עליו
 כמו כתר כמש"ל ולכן אינו נחשב במספר י"ם ז"א וזכור כלל
 זה וזה תבין למה נק' כתר שהוא מלשון כוהנת ומסבבת כמו
 העטרה שהיא מקפת ומסבבת ומלבשת ראש האדם והוא דבר
 זולתו כנראה בחוש הראות שהעטרה נבדלת היא מנוף האדם.
 גם בזה תבין הפרש ויתרן מעלה הכתר על המוחין כי המוחין
 היו האורות בנח"י זעיר עלמו ובנח"י הכלים שלהם בלעד היו
 מהתצו'. אצל הכתר כולו הכני והאור הוא מהתצו' ופשוט הוא
 היתרון והמעלה שיש לאימא על ז"א שאין קץ וקלבה אליו ומה
 גם שאפי' בנח"י הכלים יש יתרון לכלי הכתר מכלים דמוחין
 לב' סיבות הא' שהכלים דמוחין הם דנה"י הא' בלעד אצל כלי
 הכתר הוא מנה"י החדשים וגם מחלי תחתון דת"ת וטורע שחלי
 ת"ת גדול מכל נה"י כולם כמ"ס בהקדמה ידועה שהבחי' קטנה
 שכל ספירה עליונה היא גדולה מכל מה שלמטה ממנה והרי
 ראיה כמה מעלות ויתרונות יש אל הכתר על המוחין, ופשוט הוא
 שהכתר גדול הוא מכל הע"ס כולם דז"א לגמרי, ואמנם עכ"ז נק'
 הכתר כתר דז"א אעפ"י שאין לו שייכות עמו והטעם הוא לפי
 שבאשר אימא שהיא תצו' רוצה להעטיר ולהכתיר לז"א בנה
 בסוד בעטרה שעררה לו אמו הנה היא יורדת ומשפלת גופה
 למטה עד שיצור חלי ת"ת שלה כנו' ומקפת ומסבבת ראשו דז"א
 ונעשית לו בנח"י כתר ועטרה ואז נחשב כאילו הוא מנח"י ז"א
 עלמו לסיבת ההתחברות והתדבקותו עמו וז"ס מ"ס בנח"י דכתר
 חיה אימא על ברה, גם אמרו בנח"י כל כתר חיה אה"י והענין
 הוא כי מנח"י אימא הנק' אה"י כנודע נעשית כתר דז"א כמ"ס
 ודע שלא זה בלעד אלה עד"ז הם כל בנח"י הכתרים של כל
 שאר הפרט"ו א' כמו אריך ואור"א וטוק' דז"א שכולם כתרריהם
 נעשה מן העליון שעליו ע"ד שביארנו בכתר דז"א, והנה
 ג"כ ית' לך שהרי מבשרי אחזה אלוה ויהי אין אלו רוחים שבאדם
 התחתון דעה"ז יש בו כתר עם מוחי' בתוכו למעלה מהמוחין שלו
 אך זה יובן עמ"ס שהנה כמו שהכתר אינו מכלל גופו דז"א רק
 בנח"י מקפת עליו וזולתו כך הוא באדם התחתון שהכתר שלו הוא
 אור רוחי' מוקף עליו ואינו נגלה ויכיר לעין אמנם החיצו' שלו
 המתפשט למטה הוא הנגלה והוא הגלגולת המקיף את המוחין
 של האדם עלמו:

פ"ג. ועתה נבאר ענין הכתר הזה איך נעשה מחלי התחתון
 דת"ת ומנה"י החדשים דתצו' ובו ית' לך מש"ל
 שבינה יורדת ומשפלת עלמה למטה להיותה כתר על ראשו ואם
 כפי הנז"ל שחלי ת"ת נעשה כתר על הנה"י נכנס בתוכו אין
 לורך להשפיל, אצל הענין הוא כי הנה עיקר בנח"י כתר דז"א
 אינו רק חלי התחתון דת"ת דתצו' לבד והוא ממש שורה ע"ג

מוחין שלו הנק' חכ"ד שהרי הכתר הוא ספי' אחת בלבד ואינה
 נחלקת לג' קוים וא"כ אי אפשר שנס נה"י החדשים המתחלקים
 לג' קוים יהיו כתר דז"א, אצל כפי זה לריך להבין מה נעשה מן
 הנה"י החדשים המפסיקים בין חלי ת"ת אל ראש ז"א. גם ל"ל
 מש"א במ"א בענין דרושי מוחין דז"א איך לריך י"ג שנים עד
 שיכנסו בו המוחין ובכללן הוא זמן ירידת הכתר עליו, ואם כפי
 הנז"ל שהת"ת עלמו שורה על חכ"ד דז"א אין לריך להשקות זמן
 שבין ששכנסו כבר נה"י דתצוה בסוד מוחין בתוכו מאליו נשאר
 עומד ת"ת ע"ג המוחין ברגע בלתי שהיה זמן, אמנם הענין הוא
 שהנה האמת הוא שחלי תחתון דת"ת דתצו' הוא לבדו נעשה
 כתר ושורה וסוגה ויושב ע"ג המוחין ממש, והנה הה"ת הוא נוף
 רחב כנראה מחוש העין י"ם באמצעו ובתוכו מקום הלל רחב
 יותר משאר הספי' ובפרט כאשר נעריך גוף דאימא שהוא היותר
 רחב שבה ורישא דז"א שהוא היותר לר וקטן בשיעור מכל
 אבריו ובפרט כי זו בנח"י אימא וזו בנח"י בנה הקטן כי בירחי'
 כאשר סוגה איתו חלי ת"ת על ראשו דז"א נכנס ראש ז"א בתוכו
 וכל המוחין שלי נשארים מוכתרים ומוקפין מחלי ת"ת זה ויש בו
 שיעור גדול לשיהיה קלחו נשאר למעלה וקלחו יורד ומסבב את
 המוחין דז"א, ואמנם הנה"י החדשים דתצו' אינם נכנסים תוך
 פנימיות ז"א כאשר נכנסו הנה"י הא' אמנם הם נכפפים
 ומתפשטים ויורדים בלד אחוריים דז"א באדם ארוך הסוף קומתי
 וגשען על גבי ראש אדם ננס קלד הקומה העומד לפניו ואחורי
 הננס נגד פני הארוך ואז האריך סוף קומתי ומושיב גופי
 שבמקום עיבורו ע"ג ראש הננס ורגליו נתלן לאחוריים דננס
 שאז נמלא שראש האדם הארוך גם חלי קומתי העליונה זקיף
 למעלה משומד וחלי גופו נכפל וגסמך על ראש הננס ורגלים
 שלו יורדים ומתפשטים מאחורי הננס, ועד"ז באימא עם ז"א
 בענק ע"ג ננס ממש והיא עומדת על

זעיר ממש כלורת חות למ"ד כזה
 וגמלא חלי ת"ת התחתון דתצו' כפוף על ראש
 ז"א בעין כתר על מוחין דז"א ורגלי אימא
 שהם נה"י החדשים יורדים ונתלים מאחורי
 ז"א עד למטה באופן שהת"ת עלמו דתצו'
 הוא דבוק ממש ועומד ע"ג מוחין דז"א והוא
 נעשה כתר אליהם וא"כ ירידה זו דרך אחורי
 ז"א שמתפשטים ויורדים נה"י החדשים כדי
 שיסאך הת"ת בנח"י כתר דבוק ע"ג המוחין לריכה שהיה זמן
 לירד כמ"ס בענין המסך י"ג שנים דגדלות ז"א כנו'. וגמלא
 שהכתר דז"א אינו דבוק גוף א' עם הנה"י אשר נכנסין בתוכו
 אצל הוא גוף א' עם נה"י החדשים היורדים ומשתלשלים מאחורי
 ז"א וזה תבין מש"א במ"א כי קו האמצעי דז"א לפעמים יורד
 עד למטה וגם בנח"י הדעת שהוא עמו בקו האמצעי גם הוא
 יורד למטה ממקומו ואמנם החו"ב שבו נשארים במקומם ואינם
 יורדים לפי שאינם קשורים עם הכתר אמנם אם היה נקשר
 עם נה"י הפנימיים דתצוה היה מוכרח שאם יעלה הכתר והדעת
 גם חו"ב שבו הקוים האחרים יעלו ויורדו עמהם:

פ"ד. ונבאר עתה ענין ירידת והשתלשלות א' הנה"י דתצו'
 החדשים מאחורי ז"א והטעם שאינם יורדים
 וגמשים דרך פניו הוא כדי שתוכל התצו' להסתכל פניה בפני
 ז"א כאשר תכפוף ראשה להסתכל בו בהיות פניה באחורי ז"א
 ותכפוף ראשה ותציץ בפניו דז"א שהוא נמוך ממנה ותאיר בו
 בהסתכלות זה ואילו היו רגליה משתלשלים כלפי פניו נמאלת
 פניה עם פני ז"א והנה היא גבוהה מאוד מאד וכאשר תכפוף ראשה
 להסתכל בו אינה מסתכלת אלא באחורי ז"א והנה שיעור אריך
 התפשטות והשתלשלות נה"י החדשים הנז' באחורי ז"א הוא עד
 סיים

איפה שלימה

החכ"ד שהם אור"א וישכ"ת דז"א ועליהם מלבישים מן העבור ולמטה ו"ק דז"א ז"ן ויעקב דז"א] א"כ אין זה הכתר שמדבר בו הרב
 בפרקין שנעשה מחלי ת"ת דאימא, אמנם נלע"ד שכל דברי הרב שמכרים ומביא ראיה כמו שמליט שכתר הכללי דא"י שיש בו
 מוחין שהוא מוחא סתימאה וכן מליט בכתר דז"א שיש בו שורשי המוחין חו"ב מלבד המוחין עלמן שהם חכ"ד הכללים כן בפרטות
 מכל פרטות ופרטות דכל פרטי' פרטותי' הו"א הכתר הפרטי' שכל פרטות הנעשה מת"ת דא"י יש בכתר הפרטי' ההוא שורשי המוחין
 מלבד החכ"ד הפרטים שלמטה ממנו וזה יבא דברי הרב על נכון:

- (א) **במו** א"א ואור"א נוק' דז"א כולם כתרריהם נעשה מן ת"ת העליון שעליו וכו' עיין מ"ס באש"ל באורך על שער א"א פ"א חות
 א' והענין בקיזור כי אור"א מלבישים לפרקין עילאין דנה"י דכתר דא"א שהם נקראין חג"ת דכתר דא"א יעו"ש:
- (א) **דנה"י** של תצוה החדשים וכו' וגם צי"ס י"ם נה"י חדשים כמבואר בסידור כוונת העמידה בתיבת למען שמו ועיין לעיל
 פ"א חות ג' מ"ס שם:

לזווג חו"ב וחו"ג דכתר, שנתבררו ונשלם תיקונם בד' כריעות וזקיפות [בבחינת הוי"ה ואהי"ה]	ולהשאיר בעתיק וא"א את המוחין דכתרים. ושארית המוחין [שמן החכמה ולמטה, הנקראים אלהי"ם] נמשכים לחב"ד [דגופא, הנקראים הוי"ה] שהם או"א וישסו"ת, ולזווגם בבחינת הוי"ה אלהי"ם, להמשיכם ככל הנז"ל לעפ"י היר"א ח"א 710	ולהשאיר באו"א וישסו"ת את המוחין דחב"ד. ושארית המוחין דו"ק להמשיכם לחג"ת נה"י, ולזווג הו"ק דו"א בבחינת הוי"ה ואדנ"י, להמשיכם ככל הנז"ל
---	---	--

חו"ב דכתר	זווג עתיק ונוק' איהיהיה	חו"ב דחב"ד	זווג או"א עילאין אילהיהים	חו"ב דו"ת	זווג זו"ן אהדוניה
חו"ג דכתר	זווג א"א ונוק' אהיהיה	חו"ג דחב"ד	זווג ישסו"ת אילהיהים	חו"ג דו"ת	זווג יעקב ורחל אהדוניה

יחוד העולמות וי"ס דדכורא ביי"ס דנוק' (מעורר הורדת הטפה, פת"ע)

ייהויהו

[ליחד ולקשר שרשי נרנח"י שלי בשרשם, ולהאיר בהם עצמות אור התורה ולזככם הם ומלבושיהם בתכלית הטהרה והקדושה, ועי"ז יאירו בהם עצמות אור התורה וריזה. (הרי"ם)]
[שורוק אותיות קשה, כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות. ובכח זה יתקשרו דברי חכמה בלבי, ולא ישתכחו מומני, אמן כן יהי רצון. (הרי"ם ע"פ שעה"כ ל"ז ע"ג)]

להמשיך טפת ההזרעה שם ע"ב וחמשה חסדים, מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק (שבאוורא דא"א) לחסד דעתיק שבגולגלתא דאריה,	יוד הי ויו הי יהוה יהוה יהוה יהוה
--	--

ומשם לנוצר ונקח שהם ע"ב קס"א, ולזווגם	יוד אלף . הי הי . ויו יוד . הי ה
ולהמשיך הטפה לכחב"ד דאבא, ומשם ליסוד דאבא, ומשם ימשיכו עד יסוד דאימא שבדעת דו"א.	
וגם להמשיך (אותה) הטפה דכללות ודפרטות משם ע"ב, (דרך) דמקיף דחכמה דו"א ליסוד דאימא שברעת דו"א ממקיף חכמה דו"א	
יוד הי ויו הי	
ליסוד דאימא שבדעת דו"א	
אלף הה יוד הה	

ולהמשיך משם [שם ע"ב ו]ה"ח לדעת דו"א	ומשם [שם ע"ב ו]ה"ח לדעת דיעקב
יהוה יהוה יהוה יהוה	יהוה יהוה יהוה יהוה
ג' כלי דעת דו"א יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הה וו הה	ג' כלי דעת דיעקב יוד הה וו הה יוד הה.יוד הה וו.יוד הה וו הה יוד.יוד הא.יוד הא ואו.יוד הא ואו הא
ומשם ליסוד דו"א יוד הי ויו הי	ומשם ליסוד דיעקב יוד הי ויו הי
יהוה יהוה יהוה יהוה	יהוה יהוה יהוה יהוה
ג' כלי יסוד דו"א יאהדוניה שין.שין דלת.שין דלת יוד שין דלת יוד	ג' כלי יסוד דיעקב שין דלת יוד שדי ש' שד שדי

להמשיך מיסוד דדכורא לעקב, [שם ע"ב, ו]הה"ח ליסוד דנוק',	ג' כלי יסוד דיעקב שין דלת יוד שדי ש' שד שדי
---	---

יוד הי ויו הי	שם ע"ב יוד הי ויו הי יהוה יהוה יהוה יהוה יוד יסוד יהוה
חיבור חו"ג לעקור"ר הנ"ל	חיבור חו"ג לעקור"ר הנ"ל

יוד הי ויו הי	יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
----------------------	----------------------	---------------------

ולכרר מבידורי הקטנות שביסוד דז"א (60), והם ל' להשאירם ביסוד, ול' הנשארים להמשיכם לרישא דנוק'. ולהשאיר שם ט"ו המובחרים, וט"ו הנשארים לגרון, ומשם לחג"ת, ומשם לנה"י, לכלול אותם ביסוד. ולהשאיר שם עשרה, וחמשה לראש הבריאה.	אלף למד הי יוד מם אלף למד הא יוד מם אלף למד הא יוד מם אלהים
---	--

גם יכוין לחבר ז"א עם אימא לדהיינו כניסת המוחין דאימא בז"א, ולא יחוד, ויכוין בשילוב אהי"ה הוי"ה	איהיהיה
גם יכוין לחבר ז"א עם לאה, ויכוין בשילוב אלהי"ם והוי"ה (ביועבור)	אילהיהים
גם יכוין לחבר ז"א עם רחל, ויכוין בשילוב אדנ"י והוי"ה (ביועבור)	איידהנויה

גם יכוין לחבר ז"א עם רחל, ויכוין בשילוב אדנ"י והוי"ה (ביועבור)	איהיהיה
---	-----------------------

לעורר ולהעלות מיסוד דנוק' מ"ן ה"ג, ה' שמות אלהי"ם ה"ג מיסוד דנוקבא	אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים
---	---

ג' כלי יסוד דרחל שין דלת יוד שדי ש' שד שדי	ג' כלי יסוד דרחל שין דלת יוד שדי ש' שד שדי
חיבור זו"ן והיכלין (בי"ע עם זו"ן דאצי')	חיבור זו"ן והיכלין (בי"ע עם זו"ן דאצי')

יאהדוניה	אילהיהים
-----------------	-----------------

יוד הי ואו הי	יוד הה וו הה
----------------------	---------------------

לחזר על כל הנ"ל עבור חב"ד וז"ת דיחוד נ"ך	לחזר על כל הנ"ל עבור חב"ד וז"ת דיחוד נ"ך
---	---

גם יכוין לחבר ז"א עם אימא לדהיינו כניסת המוחין דאימא בז"א, ולא יחוד, ויכוין בשילוב אהי"ה הוי"ה	איהיהיה
גם יכוין לחבר ז"א עם לאה, ויכוין בשילוב אלהי"ם והוי"ה (ביועבור)	אילהיהים
גם יכוין לחבר ז"א עם רחל, ויכוין בשילוב אדנ"י והוי"ה (ביועבור)	איידהנויה

גם יכוין לחבר ז"א עם רחל, ויכוין בשילוב אדנ"י והוי"ה (ביועבור)	איהיהיה
---	-----------------------

זו"ן הקטנים
(מערכת ימות החול - מערכת ימים)

ז"א דכללות התפילה			נוק' דכללות התפילה		
כתר (כו"ז)	חב"ד	ז"ת	כתר (כו"ז/עמידה)	חב"ד	ז"ת
⋮			⋮		
יחוד נ"ר - מינה וביה			יחוד נ"ר - מינה ובה		
תרין מזלין			תרין מזלין		
דעת דז"א (הגדול)	דעת דיעקב (הקטן)		דעת דנוק' (הגדולה)	דעת דנוק' (הקטנה - רחל)	
יסוד דז"א (הגדול)	יסוד דיעקב (הקטן)		יסוד דנוק' (הגדולה)	יסוד דנוק' (הקטנה - רחל)	
יחוד יעו"ר (זו"ן הקטנים)					

זו"ן הגדולים
(מערכת שבת, יו"ט - מערכת זמנים)

ז"א דכללות התפילה			נוק' דכללות התפילה		
כתר (כו"ז)	חב"ד	ז"ת	כתר (כו"ז/עמידה)	חב"ד	ז"ת
⋮			⋮		
יחוד נ"ר - מינה וביה			יחוד נ"ר - מינה ובה		
תרין מזלין			תרין מזלין		
דעת דז"א (הגדול)	דעת דיעקב (הקטן)		דעת דנוק' (הגדולה)	דעת דנוק' (הקטנה - רחל)	
יסוד דז"א (הגדול)	יסוד דיעקב (הקטן)		יסוד דנוק' (הגדולה)	יסוד דנוק' (הקטנה - רחל)	
יחוד זו"ן הגדולים					

מקורות והערות

- ❖ עי' ע"ח ח"ב דף ע"ח סע"א, יחוד דנשיקין מעורר יחוד מינה וביה (בזכר ונוק'), וזה מזה שמוריד את הטיפה מהחב"ד ליסוד, בנפרד. עי' מטבע ברכה, תיבת ברוך.
- ❖ עי' אוצ' ח"ב דף ל"ז סע"א, אש"ל אות ו', בענין כו"ז, זו"ן דכללות התפילה.
- ❖ עי' נה"ש דף ט' סע"ג, בענין כו"ז.
- ❖ עי' שע"ר ח"ב ש' קנ"ו, השלמת בנין הנוק' בג' שורשי המוחין שבכתר, לפני יחוד נ"ר דשים שלום.
- ❖ עי' סידור חתימת הברכה של שים שלום (זו"ן הקטנים / זו"ן הגדולים).
- ⚪ עפ"י המקורות הנ"ל ועוד, נראה שיש בנין נוק' דכללות התפילה, למרות שבפועל לא רואים בזה שום פרטים, בדיוק כפי שיש ז"א דכללות התפילה, מלבד היחוד בסוף (זו"ן הקטנים/הגדולים). וכן משמע בתו"ח דף ק"כ סע"א, וכן מביא אות הבא"ל ח"א דף ק"א רע"ב.
- ⚪ יחוד נ"ר הוא יחוד מינה וביה (י"ב פרצופים פריים של ז"א). לכן שא"נו על דרוש חנוכה, למה אין יחוד נ"ר בגלל שהנוק' בגובה נה"י. משע"ר נראה שקודם לנ"ר יש נשיקין (כמו בע"ח הנ"ל, ובמטבע ברכה, תיבת ברוך), שהרי צריך להשלים בנין הנוק' של ד' השורשים, על מנת לעשות יחוד נ"ר.